

[Lilli Gyldenkilde]

der Tulipsagen, som har været omtalt, med Odder og Hammel, hvor det da heldigvis, som Venstres ordfører sagde, er lykkedes at få mange i gang igen. Men der er altså stadig væk 10 pct. af dem, som aldrig er kommet i arbejde.

Og det er jo det, vi slås med hele tiden. Havde varslingerne kunnet komme noget før, havde der været en katastrofefond, som kunne gå ind sammen med andre, så var man måske kommet i den situation, at de 10 pct. også var kommet i arbejde. Det er jo sådan noget, vi må arbejde for.

Vi lever i et samfund, hvor vi bruger milliarder om året på dagpenge. Nu er der heldigvis i øjeblikket tegn i sol og måne på, at mange indser, at det er dårlige penge, vi giver ud. Det var bedre, om vi brugte nogle af de penge til aktiviteter, så folk kunne komme i arbejde og ikke havde brug for arbejdsløshedspenge.

Så skal jeg lige sige til slut, at vi har brug for en uddannelseseksplosion i dette land. Det er jo noget af det, man også kan sætte ind med her, som kan hjælpe. For selvfølgelig er der nogle generelle forbedringer, der kan hjælpe lokalområderne, når det brænder på, og noget af det, vi kan gøre, er at tage yderligere fat i uddannelsesområdet.

Vi ved, at gode erhvervsledere i øjeblikket laver den ene kontrakt om uddannelse efter den anden med deres ansatte, og det, at en anden kan komme ind som langtidsledig i perioden, mens nogle er ude på uddannelse, gør jo, at det er en billig ordning. Og der er fire parter, der bliver glade: først og fremmest den pågældende, der får uddannelse, dernæst virksomheden, som får gode ansatte, der er godt uddannede, dernæst underviserne og endelig lokalområdet, som har brug for uddannede folk. Jeg synes, vi skal satse meget mere på den slags.

Jeg vil så i øvrigt sige, at jeg synes, at et lille stykke vej er vi da kommet i dag, i og med at vi får lidt bedre trygheds- og varslingsregler, efter at der nu viser sig et flertal for dagsordensforslaget. Det er jo dejligt, når jeg tænker tilbage på 1979, hvor vi sidst havde det store slagsmål om den sag, at det kan gå forholdsvis fredeligt til, at det kommer igennem i dag.

Rahbæk Møller (SF):

Det er yderst relevant, at dette emne er sat til debat. Hver eneste gang en stor virksomhed

lukker og dermed truer beskæftigelse og velfærd i et lokalsamfund, er der stort hurlumhej; der skrives og tales, men job kommer der ingen af.

Sådan behøver det ikke at være. I Landskrona formåede svenskerne at lukke byens største arbejdsplads, Öresundsværven, stort set uden en stigning i arbejdsløsheden. I Nakskov derimod betød værftslukningen en ødelæggelse af beskæftigelsen i lokalområdet, som egnen først nu 6 år senere er ved at komme ud af. En sammenligning af disse to tilfælde kan lære os meget om, hvad Danmark gør forkert.

For det første skal større afskedigelser eller hele lukninger varsles i god tid, som også fru Lilli Gyldenkilde nævnte det; det står også i den dagsorden, vi senere vedtager. Kun derved er det muligt at forberede en indsats.

For det andet skal der penge til. I Landskrona kostede det den svenske stat 100 mio kr. at redde beskæftigelsen. SF har nu gennem flere år ved de årlige finanslovaftemninger foreslået afsat penge til en katastrofefond; endnu er det ikke lykkedes at komme igennem med det.

For det tredje skal der en erhvervsmæssig indsats til. Der skal naturligvis også arbejdes på det arbejdsmarkedspolitiske og det uddannelsespolitiske område, men som det siges i rapporten »Projekt Nakskov« fra Arbejdsmarkedsdirektoratet, hjælper det nu engang ikke at satse på arbejdsanvisning eller uddannelse, hvis der ingen job er at anvise eller uddanne til. For blot at bringe et kort citat fra rapporten:

»Set ud fra et beskæftigelsesmæssigt synspunkt giver den svenske model imidlertid en større grad af sikkerhed med mindre økonomiske, psykiske og sociale følgevirkninger for den enkelte og dennes familie, idet den stærkt koordinerede omstrukturering ved lukningen af de svenske værfter har medført, at kun få procent af værftsarbejderne blev ledige.«

Det er væsentligt i denne forbindelse at slå fast, at penge alene gør det ikke. I Nakskov blev der faktisk sat ret mange penge ind fra forskellig side, sammenlagt flere end der blev ofret på Landskrona, men effekten var langt mindre, fordi der ikke blev brugt erhvervspolitiske virkemidler, og fordi der ikke blev sat ind i tide.

For det fjerde er det nødvendigt, at lokale myndigheder har erhvervspolitiske instrumen-